

Arrest

nr. 127 090 van 15 juli 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 4 juli 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juni 2014.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juli 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juli 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA loco advocaat L. COUCKE en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 30 april 2014 en heeft zich op 27 mei 2014 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 3 juni 2014 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 11 juni 2014 en op 20 juni 2014.

1.3. Op 25 juni 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees, woonachtig in Tirana en bent u Albanees staatsburger. In 1994 (het jaar dat u geboren bent) mondde in Has (Kukës) een conflict tussen uw oom M.K. (...) (de broer van uw vader) en Rak. K. (...) over gestolen schapen uit in de moord op Rakib door uw oom. Uw grootvader trachtte zich met de familie van Rak. (...) te verzoenen door te zeggen dat deze familie nu het recht had om één van zijn zonen te vermoorden. De familie van Rak. (...) eiste echter het leven van twee familieleden. Uw familie liep niet ongewapend rond en het eindigde ermee dat uw oom M. (...) eveneens in 1994 nog een andere persoon van die familie, Ras. K. (...), vermoordde toen die probeerde de moord op Rak. (...) te wreken. Er werden nog een aantal verzoeningspogingen gehouden tussen beide families, maar zonder resultaat. Uit schrik het slachtoffer te zullen worden van een bloedwraak, besloot uw familie datzelfde jaar nog te verhuizen naar Tirana, waar u sindsdien woont. Uw oom M. (...) dook onder in Griekenland. U ging naar school tot uw negende schooljaar, maar daarna werd het te gevaarlijk om nog langer naar school te gaan. In 2006 werd uw oom gearresteerd en alsnog berecht voor de moord op Rak. (...) en Ras. (...). Hij werd tot een gevangenisstraf veroordeeld die hij nog steeds uitzit. Drie à vier jaar geleden werd uw oom F. (...) toen hij in de wagen zat door onbekenden in Bushnesh beschoten. Zonder gewond te raken kon hij ontkomen. Twee jaar geleden schoot de neef van uw vader, D. (...), tijdens een ruzie in Kukës een voor u onbekende persoon dood. Ook dit slachtoffer behoort tot een K. (...) -familie. D. (...) en de man hadden in het verleden reeds vaker ruzie gehad over politiek. D. (...) werd tot een gevangenisstraf van zes jaar veroordeeld. De familie van het slachtoffer riep een bloedwraak uit over D. (...) en zijn broers. In januari 2014 liep u in Tirana-stad om inlichtingen in te winnen over lange afstandsonderwijs. Een onbekende man (vermoedelijk een familielid van Rak. (...) en Ras. (...)) die wraak wil nemen kwam op straat naar u toegestapt en toonde een wapen met de intentie u te beschieten. U kon vluchten. In de buurt van jullie woonst in Tirana werd een schoenenfabriek geopend, waar u zeven maanden werkte om geld te sparen zodat u Albanië kon verlaten. In januari of februari 2014 verliet u voor een eerste keer Albanië. U werd echter tegengehouden op de luchthaven in Milaan (Italië) en teruggestuurd naar Albanië. Daar bleef u nog twee maanden waarna u opnieuw besloot Albanië te verlaten. U plande om in Engeland asiel aan te vragen, maar toen u er via België aankwam, werd u door de havenpolitie het land niet binnengelaten. U werd op 30 april 2014 teruggestuurd naar België, waar u door de Belgische autoriteiten werd ondervraagd en vrij gelaten. Niemand zei u iets over asiel. Op 18 mei 2014 werd u opnieuw betrappt in een poging om naar Engeland te reizen. Opnieuw werd u vrijgelaten. Tijdens een controle op 20 mei 2014 in Brussel bleek dat u nog steeds geen procedure had opgestart om uw verblijf in België te legaliseren. U werd naar het gesloten centrum voor illegalen in Brugge gebracht in afwachting van uw gedwongen terugkeer naar Albanië op 30 mei 2014. Op 27 mei 2014 besloot u echter in België een asielaanvraag in te dienen omdat u vreest in Albanië vermoord te worden gezien de bloedwraak waarin uw familie verwickeld is.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u volgende documenten neer: uw paspoort, uitgereikt op 28 december 2012; uw geboorteakte, uitgereikt op 2 juni 2014; een attest van gezinssamenstelling, uitgereikt op 3 juni 2014; een vonnis van de districtsrechtbank van Kukës waarin staat vermeld dat uw oom M. (...) schuldig bevonden werd aan moord met voorbedachte rade op Rak. en Ras. K. (...) en hiervoor 16 jaar gevangenisstraf kreeg opgelegd, dd. 13 oktober 2006; een brief van het Nationaal Verzoeningscomité (Komiteti I Pajtimt Mbarëkombëtar) die stelt dat er sinds 1994 een bloedwraak is tussen de families van Rak. (...) en Ras. K. (...) en uw familie en dat er ondanks inspanningen nog geen verzoening is, dd. 2 juni 2014; drie brieven van de Europese Unie en de Europese Commissie waarin gecommuniceerd wordt met G. Marku van het Nationaal Verzoeningscomité betreffende de algemene situatie van families betrokken in bloedwraak in Albanië, dd. 26 oktober 2009, 27 juni 2011 en 6 juli 2011; een aanbevelingsbrief van het Albanese Ministerie voor Werk, Sociale Zaken en Gelijke Kansen, dd. 10 juli 2009 waarin het Nationaal Verzoeningscomité wordt aanbevolen voor het beschermen van de rechten van families in bloedwraak; een aanbevelingsbrief van de het Albanees Ministerie van Landbouw, Sociale Zaken en Gelijke Kansen, dd. 29 september 2009 waarin het Ministerie haar samenwerking met het Nationaal Verzoeningscomité bevestigt in de strijd tegen bloedwraak; een brief van het Nationaal Verzoeningscomité gericht aan de Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties om het probleem van de bloedwraak in Albanië aan te kaarten, dd. 20 maart 2013 en een brief van het Albanees Ministerie van Buitenlandse Zaken waarin het Nationaal Verzoeningscomité gevraagd wordt een recent rapport op te stellen in verband met haar werken in de strijd tegen bloedwraak, dd. 11 december 2013.

B. Motivering

Na onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in uw administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Zo verklaarde u Albanië te hebben verlaten uit schrik vermoord te worden door de familie van Rak. (...) en Ras. K. (...) die door uw oom M.K. (...) in 1994 om het leven gebracht werden. Ook vreest u in de toekomst misschien geïsoleerd te worden door een andere familie K. (...) omdat de neef van uw vader daarvan iemand heeft vermoord (CGVS I, p. 9-18; CGVS II, p. 6-8).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt evenwel dat de situatie waarin u stelt betrokken te zijn geraakt bezwaarlijk beschouwd kan worden als een vendetta (gjakmarrja), zoals die door de Kanun van Lekë Dukagjini in een in de Balkan algemeen aanvaarde definitie beschreven werd. In dit verband kan verwezen worden naar de positie van het Hoge Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties (UNHCR) dat sinds 2006 slachtoffers van bloedwraak als een "sociale groep" beschouwt en oordeelde dat het bloedwraakfenomeen onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève kan ressorteren en zo een onderscheid kan gemaakt worden met slachtoffers van (geweld)daden van gemeen recht. Zo heeft volgens het UNHCR een bloedwraak betrekking op de leden van één familie die leden van een andere familie doden bij wijze van vergeldingsmaatregelen die worden uitgevoerd volgens een eeuwenoude ere- en gedragscode. Overeenkomstig de klassieke erecode in Albanië (de Kanun) kan een conflict maar als een vendetta beschouwd worden wanneer de **wraaknemers publiekelijk het verlangen uiten** om de in hun ogen geschonden eer van hun familie of hun clan met bloed te herstellen. Door het publiekelijke karakter van de wens tot bloedwraak is elke bij de bloedwraak **betrokken persoon op de hoogte van het bestaan van de wraak, van de identiteit van de wraaknemer(s) en van de motieven van de wraak**. Een vendetta wordt volgens de Kanun **binnen de 24 uur na de gepleegde moord (nadat de eer van de wraaknemers werd geschonden) verkondigd** door de tegenpartij. Alle door de wraaknemers geïsoleerde mannen zien zich vanaf dan **verplicht zich thuis op te sluiten** uit angst te worden gedood. Dankzij traditioneel geregelde verzoeningsprocessen kunnen in een bloedvete verwikkelde families tot een onderhandelende oplossing komen. De definitie van bloedwraak overeenkomstig de Kanun sluit alle nieuwe vormen van wraak en haar afgeleiden (hakmarrja) uitdrukkelijk uit en deze kunnen dan ook enkel beschouwd worden als interpersoonlijke afrekeningen die zich slechts gedeeltelijk baseren op de principes van bloedwraak zonder er echt één te zijn. Vormen van wraak die zich niet aan de voorschriften van de Kanun houden, worden als dusdanig niet als bloedwraak beschouwd en ressorteren bijgevolg niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie.

Wat betreft uw verklaringen over de bloedwraak na de moord door uw oom M. (...) waarin u verwickeld zou zijn, dient gewezen te worden op een aantal elementen waardoor de wraak waarover u het heeft niet valt onder voornoemde algemeen aanvaarde definitie. Voorts is het opmerkelijk dat u **geen enkele identiteit/naam van uw belagers kan noemen** (CGVS I, p. 14-15; CGVS II, p. 4). U komt niet verder dan te stellen dat Rak. (...) en Ras. (...) een grote familie met veel kinderen hebben en dat iedereen waarschijnlijk wel wraak wil nemen (CGVS I, p. 14; CGVS II, p. 4). Wat betreft de **verzoeningspogingen**, weet u dat er een aantal geweest zijn in het jaar van de moorden, maar u hebt **geen idee hoeveel (zelfs niet bij benadering) en of** er na 1994 nog pogingen ondernomen werden. U heeft zich hierover niet geïnformeerd bij uw familie. Evenmin hebt u zelf pogingen ondernomen eenmaal u meerderjarig was om tot een verzoening met die familie te komen (CGVS I, p. 15-16; CGVS II, p. 4-5). U weet evenmin of uw familie de bloedvete is gaan melden bij de politie (CGVS II, p. 8-9). Niettegenstaande u zeer jong was toen het conflict met de K. (...)’s begon, kan echter – gezien de impact van een bloedwraak op het dagelijkse leven van de geïsoleerde familie (en zeker op het leven van jongens en later volwassen mannen) – redelijkerwijze verwacht worden dat u (nu 20 jaar oud) dergelijke informatie heeft vernomen of dat u zich hieromtrent hebt geïnformeerd. Verder verklaart u dat u opgesloten moest leven, maar ging u in 2013 gedurende **zeven maanden in een schoenenfabriek werken** en toen u op straat werd bedreigd, liep u **in Tirana vrij rond** om u te informeren om onderwijs op afstand te volgen (CGVS I, p. 4-5, 17-18; CGVS II, p. 3). Zoals hierboven werd aangegeven is dergelijke bewegingsvrijheid geenszins verenigbaar met het leven in een bloedwraak.

Al bovenstaande elementen duiden erop dat u niet aannemelijk heeft kunnen maken dat het door u geschetste conflict naar aanleiding van de moord op Rak. (...) en Ras. (...) een door de Kanun geregelde bloedvete zou zijn en dat uw problemen het louter interpersoonlijke en privaatrechtelijke niveau zouden overschrijden. U heeft aldus niet aannemelijk gemaakt dat uw problemen zouden ressorteren onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève.

Een zelfde conclusie dient getrokken te worden voor wat betreft uw vrees het slachtoffer te worden van een wraakactie naar aanleiding van de moord gepleegd door D. (...). Allereerst is het opmerkelijk dat u aanvankelijk stelt dat de familie van D. (...)’s slachtoffer zich nog niet heeft uitgesproken over het al dan niet wreken van de moord (CGVS II, p. 6), terwijl u later aangeeft dat D. (...)’s broer worden geïsoleerd in de bloedwraak (CGVS II, p. 8). U kon vervolgens **niet aangeven wie het dodelijke slachtoffer was (CGVS II, p. 8), noch waarom precies D. (...) de man doodde (CGVS II, p. 7)**. Tot slot stelt u **persoonlijk nog niet betrokken** te zijn bij deze bloedwraak; de familie van het slachtoffer

heeft zich (nog) niet gericht tot u (CGVS II, p. 8). In het licht van voorgaande dient besloten te worden dat mocht u alsnog betrokken worden bij wraakacties naar aanleiding van de moord door D. (...), dat deze niet vallen onder voornoemde algemeen aanvaarde definitie van bloedwraak.

Bovendien heeft u niet aangetoond dat u voor uw problemen met de families van de slachtoffers van M. (...) en D. (...) geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij eventuele toekomstige problemen zou kunnen doen – op de in Albanië beschikbare beschermingsmogelijkheden en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van eventuele terugkeer naar Albanië voor u een reëel risico zou bestaan op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Allereerst heeft u persoonlijk nooit problemen gekend met de autoriteiten (CGVS I, p. 6). U stelde verder dat voor eventuele toekomstige problemen naar aanleiding van de moord door D. (...) u zich normaal gezien wel tot de politie zou kunnen richten (CGVS II, p. 8). Verder verklaarde u de politie niet verwittigd te hebben toen een man in Tirana op straat een wapen naar u toonde met de bedoeling naar u te schieten (CGVS I, p. 18). Hoewel het een onbekende man betrof, meent u dat het een nabestaande van Rak. (...) en Ras. (...) betrof (CGVS I, p. 17; CGVS II, p. 6). U verklaarde dat een klacht zinloos zou zijn aangezien u de man niet kende en hij ook niet op u geschoten heeft. De politie zou u enkel maar naar huis gestuurd hebben (CGVS I, p. 18). Gelet op de mogelijkheid om tegen onbekenden klacht in te dienen en rekening houdend met uw verklaringen volgens welke uw familie sinds 1994 in een bloedwraak verwickeld is en de man (van wie u trouwens vermoedt dat hij familie is van Rak. (...) en Ras. (...)) in 2014 het wapen toonde met de intentie te schieten (CGVS II, p. 5), is uw verklaring voor uw nalaten niet afdoende. Het is immers precies de bedoeling van het indienen van een klacht om een onderzoek te starten naar uw belagers, bescherming te verkrijgen en eventuele verder problemen die zij zouden kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van de feiten kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt nog dat in Albanië tal van maatregelen werden genomen om de politie te professionaliseren en haar doeltreffendheid te verhogen, zoals overheveling van bevoegdheden van het Ministerie van Binnenlandse Zaken naar de politie. In 2008 werd een nieuwe politiewet aangenomen. Volgens de Europese Commissie heeft deze wet een positief effect op het functioneren van de politie. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

De informatie waarop deze beslissing gebaseerd is, werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw paspoort, geboorteakte en attest van gezinssamenstelling bevatten persoons- en familiale gegevens die hier niet worden betwist. Uit het vonnis kan worden opgemaakt dat uw oom in 2006 werd veroordeeld voor de moord op Rak. (...) en Ras. K. (...), maar dergelijk vonnis laat geenszins toe vast te stellen dat u sinds 1994 met die familie in bloedwraak verkeert. Wat betreft het attest van de nationale verzoeningscommissie, dient vooreerst te worden opgemerkt dat het attest werd opgemaakt nadat u in België asiel heeft aangevraagd, wat wijst op een gesolliciteerd karakter van het document. Verder blijkt overigens uit informatie van het Commissariaat-generaal dat diverse verzoeningsorganisaties in Albanië tegen betaling veelvuldig attesten over het bestaan van een bloedwraak uitreiken die in de meeste gevallen vals bleken te zijn en waarbij de betrokken personen in werkelijkheid niet in een bloedwraak verwickeld bleken. Het door u neergelegde attest heeft bijgevolg geen enkele bewijswaarde. De brieven van de Europese Unie, de brieven van de Ministeries van Werk en landbouw en van Buitenlandse zaken en de brief van het Nationaal Verzoeningscomité hebben niets te zien met u persoonlijk, maar handelen over het fenomeen bloedwraak in Albanië in het algemeen en het Nationaal Verzoeningscomité in het bijzonder.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

2.1. In zijn verzoekschrift stelt verzoeker aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een verzoekschrift over te maken ter indiening van een beroep tot nietigverklaring op grond van artikel 63 *juncto* artikel 39/2, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.2. De Raad beschikt echter inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet over volheid van rechtsmacht, en treedt aldus niet louter op als annulatierechter, tenzij voor wat betreft de in artikel 39/2, §1, derde lid opgesomde beslissingen. Het beroep zal dus overeenkomstig artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet worden behandeld.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van vreemdelingenwet, van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het vluchtelingenverdrag) en van de materiële motiveringsplicht, "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*", past verzoeker de verschillende elementen uit de definitie van het begrip 'vluchteling' toe op zijn eigen situatie, waarbij hij een poging onderneemt om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

3.2. In een tweede middel werpt verzoeker de schending op van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiare bescherming) en van de materiële motiveringsplicht, "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*".

Verzoeker wijst op artikel 49/3 van de vreemdelingenwet en stelt dat de term asielaanvraag beide aspecten dekt, doch dat het onderzoek naar de klassieke vluchtelingenstatus voorrang behoudt. Naar zijn oordeel werd onvoldoende onderzocht of hij in aanmerking komt voor de subsidiare bescherming. Hij wijst dat er op dat artikel 49/3, 2de lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat de aanvraag ambtshalve bij voorrang onderzocht wordt in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de voornoemde wet. Na duiding bij het artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, stelt verzoeker dat het *in casu* weinig betoog behoeft dat hij wel degelijk een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, dat het evenwel zo is dat zijn rechten in zijn land van herkomst niet gevrijwaard zijn, dat het zo is dat hij geen bescherming kan genieten losstaande van de bepalingen van het vluchtelingenverdrag, dat dit onvoldoende werd nagegaan in de asielprocedure, dat de bovenvermelde informatie aantoont dat de bestreden beslissing op onzorgvuldige wijze werd genomen, dat hij meent wel degelijk in aanmerking te komen minstens voor de subsidiare bescherming, dat hij immers wel degelijk vreest voort zijn leven wanneer hij zou worden teruggestuurd naar zijn land van herkomst. Bovendien dient, volgens verzoeker, elke instantie asiel-subsidiare bescherming ook de "protection subsidiaire" te controleren (cfr. het discours van Prof. Dr. Carlier in dit verband). Verzoeker vervolgt, onder verwijzing naar een arrest van het 'Hof Mensenrechten', dat het recht op leven van artikel 2 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) niet alleen behoort tot de meest fundamentele rechten van het EVRM, waarvan geen enkele afwijking is toegestaan in vreedstijd, maar bovendien, samen met het verbod van foltering van artikel 3 van het EVRM, één van de meest fundamentele waarden die de democratische staten die de Raad van Europa vormen, beschermt. Hij wijst er nog op dat hoewel de verdragsluitende Staten het recht hebben om de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren en noch het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens noch de Aanvullende Protocollen ervan het recht op politiek asiel bevestigen, in principe nochtans moet aangenomen worden dat artikel 2 van het EVRM één van de grondbeginselen van de democratische samenlevingen huldigt, dat bovenvermelde feitelijkheden aantonen dat de bestreden beslissing op onzorgvuldige wijze werd genomen, dat hij in ondergeschikte orde vordert dat hem alsnog de subsidiare bescherming wordt toegekend.

3.3. *In fine* van zijn verzoekschrift vraag verzoeker de bestreden beslissing te vernietigen.

3.4. Er worden geen nieuwe stukken aan het verzoekschrift gevoegd.

3.5. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.6. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, a.w., nr. 204). Het is de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De ongelooftwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongelooftwaardige verklaringen.

De Raad wijst er ook op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. De vrees moet met andere woorden niet alleen subjectief bij hem aanwezig zijn maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354).

3.7. Waar verzoeker stelt dat de asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch hij niet moet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad, benadrukt de Raad dat verzoeker met zijn stelling voorbijgaat aan de voorwaarde uit de vluchtelingendefinitie dat de vrees 'gegrond' moet zijn. Dit wil zeggen dat deze vrees niet alleen subjectief bij de asielzoeker aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd.

3.8. De verwerende partij stelt dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat de door hem geschetste conflicten naar aanleiding van de moord op Rak. en Ras. een door de Kanun geregelde bloedvete zouden zijn en dat zijn problemen het louter interpersoonlijk en privaatrechtelijk niveau zouden overschrijven, zodat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn problemen zouden ressorteren onder het toepassingsgebied van het vluchtelingenverdrag. Haar vaststellingen zijn pertinent, omdat ze betrekking hebben op de kern van het asielrelaas, en vinden steun in de stukken van het dossier. Het komt derhalve aan verzoeker toe om ze met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

3.8.1. Betreffende verzoekers argumentatie dat de verwerende partij uitgaat van de verkeerde veronderstellingen, dat hij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging heeft en geen andere keuze had dan zijn land van herkomst te verlaten, dat hij verwickeld is in een bloedwraak en dienaangaande originele documenten voorlegt, dat hij ten stelligste betwist als zou het document van de Nationale

Verzoeningscomité vals zijn, dat hij uiteraard de nodige bewijsmiddelen diende te verschaffen en hij met oog op zijn asielpcedure een document diende op te vragen bij het Nationale Verzoeningscomité, doch dat dit niet betekent dat het document vals is, dat integendeel het vonnis van de Rechtbank van Albanië van 16 oktober 2006 hetwelk eveneens voorgelegd werd wel degelijk bevestigt dat zijn oom Rak. en Ras. heeft vermoord en daarvoor een gevangenisstraf kreeg van 16 jaar, dat de verwerende partij de echtheid van het vonnis niet betwist, wijst de Raad er vooreerst op dat de echtheid van het voornoemd vonnis niet betwist wordt, dat dit vonnis, in tegenstelling tot het door verzoeker voorgelegd document van het Nationale Verzoeningscomité, dateert van voor de asielaanvraag. Het enkele feit dat het voorgelegde vonnis 'echt' zou zijn, leidt niet tot de vaststelling dat alle door verzoeker neergelegde documenten authentiek zijn. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dienaangaande terecht vast dat het attest opgemaakt werd nadat hij in België asiel heeft aangevraagd, wat wijst op het gesolliciteerd karakter van het document, waardoor de objectieve bewijswaarde beperkt is. Documenten beschikken slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen, wat *in casu* niet het geval is, zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing. Immers motiveert de commissaris-generaal terecht "*Wat betreft de verzoeningspogingen, weet u dat er een aantal geweest zijn in het jaar van de moorden, maar u hebt geen idee hoeveel (zelfs niet bij benadering) en of er na 1994 nog pogingen ondernomen werden. U heeft zich hierover niet geïnformeerd bij uw familie. Evenmin hebt u zelf pogingen ondernomen eenmaal u meerderjarig was om tot een verzoening met die familie te komen (CGVS I, p. 15-16; CGVS II, p. 4-5).*" Deze pertinente motieven, die steun vinden in het administratief dossier, worden door verzoeker niet weerlegd. De Raad benadrukt nog dat van verzoeker in alle redelijkheid nochtans kan worden verwacht dat hij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van zijn asielaanvraag waarvan hij geen kennis heeft, zoals *in casu* over de verzoeningspogingen, gezien het belang van deze activiteiten. Het komt immers in de eerste plaats aan verzoeker toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van zijn leefwereld en voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. De onwetendheid van verzoeker dienaangaande en zijn nalatigheid om zich in te lichten, wijzen duidelijk op een gebrek aan interesse en keren zich tegen de waarachtigheid van zijn voorgehouden vrees. Aan het door verzoeker neergelegde stuk, ter staving van de verzoeningspogingen, kan dan ook geen bewijswaarde worden gehecht. Bovendien blijkt uit informatie aanwezig in het administratief dossier waaruit dat diverse verzoeningsorganisaties in Albanië tegen betaling veelvuldig attesten over het bestaan van een bloedwraak uitreiken die in de meeste gevallen vals bleken te zijn en waarbij de betrokken personen in werkelijkheid niet in een bloedwraak verwickeld bleken.

3.8.2. Verzoeker stelt dat de verwerende partij ten onrechte meent dat de bloedwraak niet onder de definitie van de Kanun valt, dat de verwerende partij opwerpt dat vereist is dat de wraaknemers de bloedwraak publiek bekend maken, dat *in casu* de wraaknemers de bloedwraak publiek bekend hebben gemaakt net na de moorden maar hij op dat ogenblik pas geboren was zodat hij zich onmogelijk de identiteit van de wraaknemers kan herinneren, dat hij niettemin van zodra hij ouder werd op de hoogte werd gebracht van de bloedwraak en van de motieven van de bloedwraak en hij er op werd gewezen binnen te blijven.

De commissaris-generaal motiveert dienaangaande terecht: "*Overeenkomstig de klassieke erencode in Albanië (de Kanun) kan een conflict maar als een vendetta beschouwd worden wanneer de wraaknemers publiekelijk het verlangen uiten om de in hun ogen geschonden eer van hun familie of hun clan met bloed te herstellen. Door het publiekelijke karakter van de wens tot bloedwraak is elke bij de bloedwraak betrokken persoon op de hoogte van het bestaan van de wraak, van de identiteit van de wraaknemer(s) en van de motieven van de wraak. Een vendetta wordt volgens de Kanun binnen de 24 uur na de gepleegde moord (nadat de eer van de wraaknemers werd geschonden) verkondigd door de tegenpartij.*" en "*Wat betreft uw verklaringen over de bloedwraak na de moord door uw oom M. (...) waarin u verwickeld zou zijn, dient gewezen te worden op een aantal elementen waardoor de wraak waarover u het heeft niet valt onder voornoemde algemeen aanvaarde definitie. Voorts is het opmerkelijk dat u geen enkele identiteit/naam van uw belagers kan noemen (CGVS I, p. 14-15; CGVS II, p. 4). U komt niet verder dan te stellen dat Rak. (...) en Ras. (...) een grote familie met veel kinderen hebben en dat iedereen waarschijnlijk wel wraak wil nemen (CGVS I, p. 14; CGVS II, p. 4).*"

Waar verzoeker stelt dat hij op het ogenblik van het publiek maken van de bloedwraak pas geboren was zodat hij zich onmogelijk de identiteit van de wraaknemers kan herinneren, wijst de Raad er op dat de verwerende partij dienaangaande terecht motiveerde "*Niettegenstaande u zeer jong was toen het conflict met de K. (...)s begon, kan echter – gezien de impact van een bloedwraak op het dagelijkse*

leven van de geïmigreerde familie (en zeker op het leven van jongens en later volwassen mannen) – redelijkerwijze verwacht worden dat u (nu 20 jaar oud) dergelijke informatie heeft vernomen of dat u zich hieromtrent hebt geïnformeerd.” Verzoeker slaagt er niet in deze pertinente motieven te weerleggen. Immers waar verzoeker er op duidt dat hij, toen hij ouder werd, op de hoogte werd gebracht van de bloedwraak en de motieven van de bloedwraak alsook van het feit dat hij diende binnen te blijven gaat hij er aan voorbij dat hij geen enkele identiteit of naam van zijn belagers kon noemen. Gelet op de impact van de bloedwraak op het dagelijks leven van verzoeker en zijn familie gedurende bijna 20 jaar, kan verwacht worden dat verzoeker de identiteit en naam van de wraaknemers zou hebben vernomen of zich hier minstens zou hebben over geïnformeerd.

3.8.3. In zoverre verzoeker stelt dat het niet is omdat hij beslist heeft een paar maanden te werken dat er geen sprake meer zou zijn van bloedwraak, dat hij immers moet kunnen overleven en dat hij zijn kans schoon zag om enig inkomen te verwerven, wanneer zich een volledig nieuwe schoenenfabriek ging vestigen in de buurt van zijn woonplaats, dat hij slechts negen jaar school heeft kunnen lopen en daarna thuis diende te blijven omwille van de bloedwraak, dat hij zich wou informeren omtrent de mogelijkheid van afstandsonderwijs en eenmaal naar Tirana is getrokken, doch meteen gevaar liep, dat hij daar geconfronteerd werd met een man die plots zijn wapen trok en dat hij is kunnen vluchten, komt verzoeker in wezen niet verder dan het herhalen en het bevestigen van zijn eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen doch daarmee de desbetreffende bevindingen van de commissaris-generaal niet weerlegt, noch ontkracht. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij echter in gebreke blijft.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal terecht vaststelde dat *“Verder verklaart u dat u opgesloten moest leven, maar ging u in 2013 gedurende **zeven maanden in een schoenenfabriek werken** en toen u op straat werd bedreigd, liep u **in Tirana vrij rond** om u te informeren om onderwijs op afstand te volgen (CGVS I, p. 4-5, 17-18; CGVS II, p. 3). Zoals hierboven werd aangegeven is dergelijke bewegingsvrijheid geenszins verenigbaar met het leven in een bloedwraak.”* In zoverre verzoeker er op wijst dat hij een inkomen nodig had om te overleven, weerlegt hij het motief dat een dergelijke bewegingsvrijheid, namelijk het werken gedurende zeven maanden in een schoenenfabriek, geenszins verenigbaar is met het leven in een bloedwraak.

3.8.4. Waar verzoeker nog stelt dat het niet vereist is dat de kandidaat-vluchteling reeds persoonlijk het slachtoffer is geworden van vervolging in het verleden en dat ook het lot van andere personen zoals familieleden, vrienden en of personen die behoren tot hetzelfde ras, etnische groep of sociale groep, tot bewijs kan dienen, toont hij niet aan welk lot van welke andere personen tot bewijs kunnen dienen van zijn asielaanspraak. Hij beperkt zich tot een loutere theoretische opmerking zonder deze op zijn zaak te betrekken.

3.8.5. In zoverre verzoeker argumenteert dat hij het risico loopt in een tweede bloedwraak verwickeld te zijn naar aanleiding van de moord door D., hetwelk het gevolg was van een politiek geschil, beperkt hij zich opnieuw tot het herhalen van zijn asielmotieven. Het louter herhalen van de asielmotieven is niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278).

3.8.6. In zoverre verzoeker voorhoudt dat hij behoort tot een sociale groep, met name de K.-familie van zijn oom M., dat deze familie, en in het bijzonder de meerderjarige zonen langs M.'s zijde, geïmigreerd wordt omwille van de uitgesproken bloedwraak, wijst de Raad er op dat de commissaris-generaal desbetreffend terecht stelde *“Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt evenwel dat de situatie waarin u stelt betrokken te zijn geraakt bezwaarlijk beschouwd kan worden als een vendetta (gjakmarrja), zoals die door de Kanun van Lekë Dukagjini in een in de Balkan algemeen aanvaarde definitie beschreven werd. In dit verband kan verwezen worden naar de positie van het Hoge Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties (UNHCR) dat sinds 2006 slachtoffers van bloedwraak als een “sociale groep” beschouwt en oordeelde dat het bloedwraakfenomeen onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève kan ressorteren en zo een onderscheid kan gemaakt worden met slachtoffers van (geweld)daden van gemeen recht.”* en *“Al bovenstaande elementen duiden erop dat u niet aannemelijk heeft kunnen maken dat het door u geschetste conflict naar aanleiding van de moord op Rak. (...) en Ras. (...) een door de Kanun geregelde bloedvete zou zijn en dat uw problemen het louter interpersoonlijke en privaatrechtelijke niveau zouden overschrijden. U heeft aldus niet aannemelijk gemaakt dat uw problemen zouden ressorteren onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève.”* en *“Een zelfde conclusie dient getrokken te*

*worden voor wat betreft uw vrees het slachtoffer te worden van een wraakactie naar aanleiding van de moord gepleegd door D. (...). Allereerst is het opmerkelijk dat u aanvankelijk stelt dat de familie van D. (...)’s slachtoffer zich nog niet heeft uitgesproken over het al dan niet wreken van de moord (CGVS II, p. 6), terwijl u later aangeeft dat D. (...)’s broer worden gevisieerd in de bloedwraak (CGVS II, p. 8). U kon vervolgens **niet aangeven wie het dodelijke slachtoffer was (CGVS II, p. 8), noch waarom precies D. (...) de man doodde (CGVS II, p. 7). Tot slot stelt u persoonlijk nog niet betrokken te zijn bij deze bloedwraak; de familie van het slachtoffer heeft zich (nog) niet gericht tot u (CGVS II, p. 8). In het licht van voorgaande dient besloten te worden dat mocht u alsnog betrokken worden bij wraakacties naar aanleiding van de moord door D. (...), dat deze niet vallen onder voornoemde algemeen aanvaarde definitie van bloedwraak.***”

Verzoeker slaagt er niet in de motieven van de bestreden beslissing, waaruit blijkt dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat het door hem geschetste conflicten een door de Kanun geregelde bloedvete zouden zijn, te weerleggen of te ontkrachten, zodat hij niet aannemelijk maakt dat hij deel uitmaakt van een bepaalde sociale groep en onder het toepassingsgebied van het vluchtelingenverdrag valt.

3.9. Verzoeker slaagt er niet in de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten.

Verzoeker kan dan ook niet dienstig voorhouden dat aangetoond wordt dat hij zich continu in een onveilige situatie bevindt wanneer hij buitenhuis komt.

3.10. De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

3.11. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemmen artikel 2 en 3 van het EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

3.12. In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt voor te houden in zijn verzoekschrift, heeft de verwerende partij wel degelijk onderzocht of verzoeker in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming. De commissaris-generaal stelt desbetreffend terecht vast dat verzoeker niet aangetoond heeft dat hij voor zijn problemen met de families van de slachtoffers van M. en D. geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij eventuele toekomstige problemen zou kunnen doen – op de in Albanië beschikbare beschermingsmogelijkheden en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van eventuele terugkeer naar Albanië voor verzoeker een reëel risico zou bestaan op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

3.13. In zoverre verzoeker aangeeft dat hij de bescherming van zijn land van herkomst niet kan inroepen daar de Albanese overheidsdiensten niet kunnen zorgen voor enige reële bescherming in zijn hoofde, dat hij met andere woorden niet terecht kan bij de lokale autoriteiten en politiediensten om bescherming te zoeken, aangezien dit zou betekenen dat hij nog meer gevaar loopt, dat wanneer de wraaknemers echter zouden vernemen dat de overheidsdiensten werden ingelicht dan de situatie zou escaleren, komt verzoeker in wezen niet verder dan het herhalen en het bevestigen van zijn eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen doch daarmee de desbetreffende bevindingen van de commissaris-generaal niet weerlegt, noch ontkracht. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij echter in gebreke blijft.

Verzoeker toont immers niet aan dat hij bij eventuele ernstige problemen geen beroep kan doen op de Albanese autoriteiten. Immers internationale bescherming kan slechts worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A, 2 van het vluchtelingenverdrag en uit artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Een asielzoeker moet alle mogelijkheden tot bescherming uitputten of aannemelijk maken waarom hij geen enkel beroep deed op de nationale autoriteiten. Waar verzoeker aangeeft dat hij zich niet tot de autoriteiten kan richten doordat de situatie zou escaleren wanneer de wraaknemers zouden vernemen dat de overheidsdiensten werden ingelicht, beperkt hij zich tot een loutere hypothetische bewering. Verzoeker gaf immers aan voor eventuele toekomstige problemen naar

aanleiding van de moord door D. zich normaal gezien te kunnen wenden tot de politie (gehoorverslag CGVS 20 juni 2014, p. 8) en stelde eveneens de politie niet te hebben verwittigd over de man in Tirana die op straat aan hem een wapen toonde met het doel te schieten, dat hij daaraan niet gedacht had (gehoorverslag 11 juni 2014, p. 18), zodat niet blijkt dat verzoeker op basis van concrete elementen kan aantonen dat de situatie zou escaleren indien hij zich tot de autoriteiten zou richten. Ook met betrekking tot het incident met zijn oom F. verklaarde verzoeker dat voornoemde niet naar de politie is geweest, daar hij geen zekerheid had (gehoorverslag CGVS 20 juni 2014, p. 5), zodat verzoeker geen concrete elementen aanhaalde tijdens de gehoren alsook niet tijdens zijn inleidend verzoekschrift die zijn bewering kunnen onderbouwen.

3.14. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. De loutere bewering dat hij wel degelijk risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, dat het zo is dat zijn rechten in zijn land van herkomst niet gevrijwaard zijn, volstaat immers niet.

3.15. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

3.16. De bestreden beslissing wordt gedragen door afdoende en pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

De middelen zijn ongegrond.

3.17. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

3.18. Verzoeker vraagt in zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juli tweeduizend veertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER